

store Betæneligheder med Hensyn til Overenskomstens Indvirken paa Erhvervsforholdene er bestyrket ved Styrelsens Erklæring og ved den fra Bestyreren af Kolonien Angmagssalik til Udvalget rettede Henvendelse, ligesom Stemningen blandt den grønlandske Befolkning paa Vestkysten klart fremgaar af de af medundertegnede Pürschel i Folketinget omtalte Adresser fra Befolkningen i Holsteinsborg og Sukkertoppen.

At man ved uden videre at afslutte Overenskomsten betræder en Vej, der alvorligt maa befrygtes at være en for dansk kulturelt Arbejde i Grønland og for den gode Forstaaelse mellem den grønlandske Befolkning og det danske Folk skæbnesvanger Vej, staar for Mindretallet som uomtvisteligt.

Idet Mindretallet fuldt ud deler det af Flertallet fremhævede Ønske om at søge fjernet de Misstemninger, som fra de grønlandske Forhold maatte kunne rejse sig mellem det danske og det norske Folk, maa Mindretallet fastholde, at Overenskomsten i saa Henseende synes lidet egnet, ikke mindst fordi et saa stort Antal af de fra norsk Side foreliggende officielle Udtalelser peger i Retning af, at man i Norge ikke deler den danske Regerings Opfattelse af Overenskomsten som en Afslutning paa en Uoverensstemmelse, men langt mere opfatter den som et første Skridt frem mod et Maal, hvis fulde Virkeliggørelse vil være uforenelig med dansk Styre i Grønland, og hvis stadige Efterstræben vil betyde fortsat Uro imellem de to Folk.

Mindretallet henviser i øvrigt til sine under Sagens Behandling i Tinget gjorte Indvendinger mod den, som det synes bevidst, tilstræbte Uklarhed i adskillige af Udkastets Bestemmelser, der synes lidet egnet til i Længden at underbygge en fælles Opfattelse af disse.

Selv om Mindretallet derfor under alle Omstændigheder maa nære meget store Betæneligheder ved Overenskomsten, vilde det dog under een Forudsætning kunne anbefale dens Afslutning, nemlig hvis det paa Grundlag af Delega-

tionernes Udtalelser i Tillægsprotokollen til Overenskomstudkastet vilde være muligt, navnlig gennem Fastsættelse af Grænserne for Angmagssalikdistriktet og for Lindenowsfjordomraadet, at fjerne de Farer for den grønlandske Befolknings Livsvilkaar, der efter Mindretallets Opfattelse er uløseligt forbundet med Oprettelsen af norske Fangststationer paa Frederik den Sjettes Kyst.

En Fastsættelse af Grænserne ud fra disse Synspunkter maa imidlertid befrygtes ikke at kunne bringes i Overensstemmelse med den Opfattelse, den norske Regering har fremført i sin Proposition til Stortinget angaaende Overenskomsten. I denne henvises til, at Grænsefastsættelsen, som forudsat i Tillægsprotokollen, om fornødent vil ske efter sædvanemæssige Regler, jfr. Pl. af 26. Marts 1751, „i henhold til hvilken grensene regelmæssig sættes til 15 geografiske mil fra selve stationen“.

En Grænsefastsættelse paa dette Grundlag vilde drage Grænsen langt indenfor de yderste faste Bopladser i Angmagssalikdistriktet, der efter de for Udvalget foreliggende Oplysninger ligger saa sydligt som paa Tingmiarmiutøen paa ca. 62° 40' n. Br. o: ca. 35 Mil Syd for selve Stationen og saa nordligt som ved Nualik paa 67° 15' n. Br.

Om en saadan Grænseudragnings Konsekvenser for den grønlandske Befolkning er tidligere talt.

Selve Formaalet med Bestemmelsen angaaende Angmagssalikdistriktet er imidlertid, som det klart fremgaar af Overenskomstbestemmelsernes Ordlyd, Ordlyden af Tillægsprotokollen og ikke mindst af Delegationernes Forhandlinger, at beskytte den indfødte Befolkning i dette Distrikt mod Farerne ved ukontrolleret Samkvem med fremmede.

Den norske Regeringspropositions Udtalelse synes derfor kun forklarlig ud fra et Ukendskab til Angmagssalikdistriktets faktiske Udstrækning — der ogsaa har hersket hos de danske delegerede — i Forbindelse med den efter Mindretallets Opfat-